

Așteptăm scrisorile voastre!

POȘTA redacției

Natașa Dumitran

Aștept mereu cu nerăbdare ca fiul meu să cumpere sau să primească *Gazeta de Informatică*. De ce? Nu pentru că un colectiv de oameni sufletești și împătimați în ale informaticii pun la dispoziție elevilor doritori, avizi de cunoaștere, articole care mai de care mai interesante pentru că eu tot nu pricep nimic din ele. Citesc de obicei editorialul, uneori diverse glume care apar și mai sunt și unele noutăți: ce s-a scris, cine a scris, despre ce a scris.

Vă mulțumim pentru interesul acordat revistei noastre, chiar dacă nu citiți chiar tot ce apare în ea.

Dar mai aflu și cum stă informatica românească în momentul *t*, cine a participat, la ce concurs, ce rezultate a obținut. Este acesta chiar un ghid pentru unii părinți în drumul pentru alegerea unui liceu cu profil informatic. Spre surprinderea mea, deși în vara aceasta s-au desfășurat patru concursuri internaționale de informatică (nu este nevoie să le amintesc deoarece au fost publicate în ultimul număr al gazetei problemele cu care s-au confruntat elevii la trei dintre cele patru olimpiade) se pare că România a fost reprezentată de niște anonimi. Este prima oară când sunt ignorați acești tineri și nu mi se pare normal ca tocmai revista *GInfo*, care ar fi trebuit să procedeze ca în anii precedenți, să facă abstracție de cei care au reprezentat cu cinste țara. Măcar celor care sunt preocupați de informatică (și consider că cei care citesc *GInfo* se încadrează în această categorie) să li se prezinte cei care au obținut performanțele de loc neglijabile. La vremea respectivă

cotidienele de mare tiraj au prezentat succint aceste rezultate, dar vara *GInfo* este în vacanță. Mi se pare firesc ca ei să fie nominalizați (cum s-a procedat mereu până acum), să se cunoască din ce orașe și de la ce licee provin performerii și cu cine și cum s-au pregătit pentru marea performanță. Oare spațiul este atât de limitat încât nu puteau fi inserate câteva rânduri? Spun asta tocmai pentru că articolul care m-a impresionat se numește **Valoare și respect**. Știu că aveți respect pentru acești elevi muncitori și talentați, dar ei nu simt asta dacă dumneavoastră îi ignorați.

*Nu am avut niciodată intenția de a-i ignora pe cei care au obținut rezultate deosebite la olimpiade. Cauzele pentru care numele lor nu au apărut încă în *GInfo* sunt multiple. În primul rând nimeni nu a considerat că este necesar un comunicat de presă referitor la rezultatele elevilor români la olimpiadele internaționale sau, cel puțin, noi nu am primit nici unul. În al doilea rând, în acest an s-a considerat că nu mai este necesar sprijinul membrilor redacției *GInfo* în pregătirea elevilor români, motiv pentru care nu am putut afla numele elevilor nici "la fața locului". Nu vreau să găsesc scuze, pentru că puteam încerca să găsim informațiile necesare pe alte căi. Într-adevăr, o mare parte din vină ne aparține. Între timp ne-am reparat (cel puțin parțial) greșeala; pe pagina anterioară se află numele elevilor români care au obținut medalii la edițiile din acest an ale IOI, CEOI și BOI.*

De fapt, de mult doream să mă adresez revistei dumneavoastră și acum am găsit prilejul. Poate aducân-

du-vă la cunoștință nemulțumirile mele despre ceea ce se întâmplă azi cu informatica în școli, veți putea contribui la îmbunătățirea situației.

*Din păcate vă înșelați! *GInfo* nu poate să contribuie la îmbunătățirea situației. În ultimii ani, toate sugestiile și opiniile exprimate de redacția *GInfo* au fost ignorate. Acum câțiva ani opinia noastră mai conta, dar situația s-a schimbat. Motivele ne scapă...*

Subsemnata a sesizat presei că în 1999 numărul orelor de informatică predate în licee a scăzut de la opt la trei sau, în cel mai bun caz, la cinci, în cazul claselor intensive de informatică și că, în viitor, rezultatele vor fi firesc direct proporționale cu timpul afectat acestei discipline. Acest lucru s-a adevărit din păcate: în 2001 numărul premiilor obținute de elevii români la olimpiadele internaționale a fost $n - 1$, n fiind numărul participanților, în timp ce în 2002 numărul premiilor a fost $n - 5$.

Este și reducerea numărului de ore una dintre cauzele rezultatelor mai slabe obținute de elevii români. Mai sunt și altele, dintre care aș aminti lipsa de interes a profesorilor și, nu în ultimul rând, interesul tot mai mic al elevilor. Învățământul românesc nu trebuie să aibă ca scop doar "producția" de olimpici internaționali. Reducerea numărului de ore nu ar trebui să îi afecteze pe cei pasionați care, oricum, nu învață aproape nimic de la școală. Într-adevăr, nu cred că se poate face serios informatică în trei ore pe săptămână (chiar două în unele licee). Totuși, cele opt sau nouă ore care erau

înainte, erau prea multe pentru un elev obișnuit. Se poate discuta mult pe tema numărului de ore; totuși, alegerea nu ar trebui să se bazeze în nici un caz pe rezultatele de la olimpiadele internaționale.

Pe lângă numărul redus serios de ore de informatică din școală, căci ea oricum nu pregătește elevii pentru performanță căci nu poate, nu are timp, nu are profesori pregătiți în acest scop sau orele de la catedră prevăd o altă programă, pregătirea elevilor din lot s-a făcut în condiții vitrege, poate mai vitrege ca oricând. ONI a fost ultima olimpiadă desfășurată, toate celelalte olimpiade "cu ieșire în exterior" având loc în prima vacanță de primăvară. În perioada 21 - 26 mai s-a desfășurat prima perioadă de pregătire a lotului lărgit și al doilea baraj, la Focșani, programate, înghesuite și scurtate din cauza sesiunii speciale de bacalaureat care a început pe data de 3 iunie, dar pentru care înscrierile se făceau pe data de 29 mai. Elevii de clasa a XII-a erau evident mult mai stresați decât colegii lor mai mici. A doua perioadă de pregătire și ultimul baraj s-au desfășurat după BOI și CEOI, la București, unde componenții lotului erau nevoiți să se deplaseze cu două mijloace de transport până la locul unde se făcea pregătirea (Institutul Politehnic București). Și această perioadă de pregătire a fost scurtată cu cel puțin o zi din cauza bugetului redus al MEC. În momentul începerii acestei pregătiri toate loturile restrânse de la celelalte discipline erau de mult stabilite. În același timp trebuie spus că această perioadă a coincis și cu înscrierea la facultate a absolvenților de anul acesta, iar pentru elevii din provincie a fost chiar o problemă.

În opinia mea condițiile în care au loc diferitele concursuri nu pot fi puse pe seama bugetelor reduse, deși acesta este unul dintre factori. Principala cauză este, pur și simplu, indiferența față de olimpicii români, în particular (dar nu în special) față de informaticieni.

Și pentru că atâta stres nu este

suficient, finala concursului "Bursele Agora" a fost programată inițial în timpul barajului, iar apoi pe 1 iunie, deci cu două zile înaintea sesiunii speciale de bacalaureat, motiv care a determinat unii finaliști, în special absolvenți ai liceului din promoția 2002, să spună dezamăgiți adio finalei deși ajunseseră aici după o muncă de cinci luni. Ea a rămas nefinalizată. Finala ar fi fost o competiție în plus, o experiență nouă, căci important este să participi.

Nu cred că cineva ne poate acuza că am avut vreun interes să "eliminăm" din competiție anumiți concurenți. Din nou, s-a considerat că redacția GInfo nu trebuie să fie interesată de anumite informații. Am aflat că data inițială în care a fost programată finala se suprapune cu perioada de pregătire a lotului de la concurenți. Am amânat-o cu o săptămână, fără să știm că noua dată este apropiată de cea a începerii sesiunii speciale de Bacalaureat. Din păcate, acestea erau singurele două date în care, din motive întemeiate, redacția GInfo putea organiza finala, motiv pentru care nu am mai putut modifica data. În săptămânile următoare nu mai aveam acces la laboratoarele de informatică ale liceelor sau universităților clujene deoarece urmau atestatul, admiterea în licee, bacalaureatul etc. Pur și simplu nu am mai găsit un alt sfârșit de săptămână în care laboratoarele să fie libere. Ar fi trebuit să organizăm finala în timpul sesiunii studenților sau a vacanței de vară. În ambele situații, mulți concurenți nu ar fi putut participa fie pentru că ar fi avut examene, fie pentru că ar fi fost în vacanță. Profit de ocazie pentru a-mi exprima o părere personală referitoare la "pseudobacalaureatul" din sesiunea specială. Nu cred că un olimpic are probleme dacă este examinat în același timp cu ceilalți elevi. Am dat și eu un astfel de bacalaureat și cam știu despre ce este vorba. Sesiunea specială ar trebui să fie doar pentru elevii care participă la concursuri internaționale în perioada în care are loc bacalaureatul. Ar fi mult mai elegant dacă olimpicii ar pri-

mi bacalaureatul "din oficiu" decât să se organizeze o asemenea "mascara-dă".

Având lângă mine doi mici informaticieni, aflu de la ei multe dintre problemele cu care se confruntă elevii. Deși cel mare a luat patru ani la rând premiul I la ONI a fost foarte nemulțumit de noul regulament al MEC referitor la premiile participanților la olimpiada națională. La deschiderea olimpiadei, la Brăila, fiecare participant a primit o mapă cu instrucțiuni, programul organizat și regulamentul de premiere. În regulamentul scrie negru pe alb că se vor acorda cinci premii. Mi se pare o nedreptate această micșorare a numărului de premii, căci noi de obicei nu facem altceva decât să ne aliniem la alte state. Dacă la olimpiadele internaționale primii 8% dintre concurenți primesc premiul I, 16% premiul II și tot atâția premiul III de ce nu putem aplica și noi același regulament?

Nu poate fi găsită nici o scuză pentru faptul că regulamentul primit de elevi nu era cel real (a fost anunțat cu destul de mult timp înaintea olimpiadei că vor fi doar trei premii). Referitor la numărul de premii, nu pot decât să citez câteva cuvinte care vă aparțin "important este să participi". Acum, un premiu la națională are o semnificație mult mai mare decât în anii anteriori. Înainte puteai primi premiu sau mențiune chiar dacă nu rezolvai nici o problemă, ceea ce era absurd. La concursurile și olimpiadele sportive se acordă doar trei premii, de ce ar fi altfel la olimpiadele "științifice"? Știi că este cam forțată această comparație, dar ar trebui să ne mulțumim cu ce ni se oferă. E mai bine așa decât să se desființeze olimpiada națională, așa cum s-a întâmplat la alte discipline.

MEC a justificat elaborarea acestui regulament prin faptul că fiind premii mai puține (deci bugetul ar fi de vină) ar avea posibilitatea să acorde premii de valoare mai mare. Acest lucru nu este adevărat și voi demon-

stra acesta. În 2001, obținând premiul I, fiul meu a primit 3000000 de lei și un aparat de fotografiat *Minolta*, în condițiile în care s-au acordat trei premii I și un număr dublu de premii II și III. Anul acesta a primit 3500000 de lei și un colet cu cărți pe care nu le mai citește nimeni: câteva volume de *Panaît Istrate: Rusia sovietică...* Având în vedere inflația, consider că valoarea premiului de anul acesta este inferioară celei de anul trecut, dar se pare că motivul adevărat este altul.

Într-adevăr, premiile au fost mai mici decât anul trecut, dar mult mai mari decât în anii precedenți. Eu am participat de trei ori la olimpiada națională (în perioada 1996-1998) și am fost premiat cu sume cuprinse între 50000 și 100000 de lei. La valoarea de atunci a dolarului, premiile sunt cuprinse între 8\$ și 12\$. Pentru participările la olimpiadele internaționale și medaliile obținute am primit, în total, 3.150.000 lei, adică aproximativ 200\$. Începând cu anul 2002, informaticienii români medaliați la olimpiadele internaționale au fost premiați cu premii în valoarea de mii de dolari. Vreau să spun că valoarea premiilor este acum mult mai mare, chiar dacă anul acesta face excepție.

S-a micșorat numărul premiilor deoarece se pare că nu convine facultăților să primească un număr mare de studenți olimpici premiați ai olimpiadelor naționale care nu susțin examen de admitere.

Mi se pare normal ca facultățile să nu fie de acord să primească studenți fără examen de admitere. Un olimpic nu ar trebui să aibă probleme la un astfel de examen, dar se pare că mulți au. Cunosc cazuri în care studenți care au intrat la facultate fără admitere datorită unui premiu III la națională obținut în clasa a IX-a sau a X-a au avut restanțe în fiecare an și până la urmă nu au reușit să termine facultatea. La fel ca și "pseudobacalaureatul", nici o astfel de măsură nu mi se pare bine-venită, deși am beneficiat și eu de ea.

Întorcându-ne însă la premiere și la ce scria în regulamentul de premiere primit de fiecare participant la olimpiadă, se vede neconcordanța. S-au acordat trei premii: un premiu I, un premiu II și un premiu III nicidecum cinci. Numai cine accesa *site-ul MEC* putea citi că numai dacă numărul participanților depășește 75, numărul premiilor este cinci, omisiune făcută pe foile referitoare la regulamentul primit de competitori. Pe de altă parte, dacă la matematică și fizică (nu mă pronunț în cazul chimiei pentru că nu știu) numărul participanților este totdeauna mai mare de 75, la informatică acest număr nu va fi atins pentru că este limitat de dotarea de care se dispune. Se vor găsi totdeauna 75 de coli de scris pentru matematică, dar nu se știe dacă se vor găsi mai mult de 75 de calculatoare pe de o parte, iar pe de altă parte *MEC* nu va fi dispus să mărească numărul competitorilor, calculele sale raportându-se mereu la cele anterioare.

Neglijențele și aplicarea părților convenabile din regulamente este o practică des întâlnită. Pentru a modifica o astfel de mentalitate trebuie luate măsuri la nivel național. Care ar fi acestea? Nu prea știu fiindcă nu am pregătirea necesară...

Ar fi mult mai multe nemulțumirile mele, dar nu știu care este cadrul în care ar trebui să fie exprimate și cine ar putea ajuta informatica. Cine ar putea ajuta profesorii care-i îndrumă pe elevii performanți? Materia de la școală este una, iar cea pentru competiții iese mult din tiparul acesteia. Oare în condițiile exploziei informaționale, când în fiecare moment apar lucruri noi care revoluționează toate domeniile se mai poate pune problema unor tipare la informatică?

Profesorii trebuie în primul rând să se ajute singuri. E ușor să spui că e prea greu să îți pasul cu tehnologia și să nu faci nimic. Problemele de la concursurile de informatică devin tot mai grele, deci profesorii trebuie să se pregătească și ei pentru a-i putea ajuta

pe elevi. Din păcate, tot mai mulți renunță. Evident, cei care nu renunță trebuie recompensați (în primul rând financiar). Astfel de recompense i-ar motiva și pe ceilalți. Momentan, salariile și gradațiile de merit pe care le primesc profesorii (printre altele și datorită faptului că unii dintre elevii lor au obținut performanțe deosebite) sunt cam mici. Există propunerea ca profesorii să fie remunerați în funcție de performanțele elevilor (acestea nu se limitează la rezultatele de la olimpiade). Cred că astfel s-ar rezolva o parte din probleme.

Cei care pregătesc elevii informaticieni sunt niște dascăli deosebiți, dispuși să muncească permanent alături de și lângă discipolii lor. Nimeni nu îi prezintă, nimeni nu-i recompensează și azi din păcate satisfacția că elevii pregătiți de ei au obținut performanțe la nivel internațional nu mai ține din păcate nici măcar de cald. Elevii medaliați la olimpiade au fost nemulțumiți că în 2000 *MEN* a "uitat" de profesorii care i-au pregătit. Munca individuală a elevilor nu este suficientă. Este nevoie de un suport permanent, de multă experiență, de o dojană și de o încurajare, de cineva care să-ți dea încredere în tine, să te susțină atunci când ți-e greu și să se bucure alături de tine la fiecare succes. Acești oameni, acești dascăli minunați, uniori chiar studenți cu performanțe olimpice, nu au fost prețuiți și mai ales în domeniul *IT* ei își pot găsi refugiul la firme care măcar îi plătesc mai bine. Și cu toate astea ei nu dezertează și "sunt fericiți să se ocupe de elevii doritori".

Îmi permit să vă corectez puțin; doar unii (și destul de puțini) dintre cei care pregătesc informaticienii sunt niște dascăli deosebiți. Aceștia ar trebui recompensați așa cum merită. Din păcate, unii profesori se folosesc de elevii deosebiți "pentru a ieși în față". Am participat, ca membru al comisiei, la două olimpiade naționale și la mai multe baraje de selecție. Am fost profund dezamăgit când am observat care sunt motivele principale pentru care participă anumiți profesori. Certu-

rile pe anumite teme sunt penibile. Toți au dreptate și nu prea îi interesează părerea celorlalți. Cei care nu sunt de acord cu "șefii" sunt imediat dați la o parte. Se creează o "gașcă" de profesori care fac ce vor și rezultatele se văd... Vă recomand să citiți, dacă nu ați făcut-o deja, articolul din acest număr referitor la ONI 2002. Mulți sunt dascăli deosebiți doar atâta timp cât își servesc propriile interese. Adevărații profesori pasionați preferă să rămână anonimi și nu așteaptă să primească recompense mai mari pentru că și-au făcut meseria, deși au făcut-o mult mai bine decât ceilalți.

La fel de mult i-a supărat pe informaticienii faptul că în 2000 excursia olimpicilor internaționali, în Spania, a fost programată concomitent cu CEOI-ul care s-a desfășurat la Cluj-Napoca, iar în anul 2002 excursia din Italia s-a desfășurat concomitent cu IOI-ul din Yong-In, Coreea, informaticienii fiind astfel frustrați de recompensă. A fost nevoie de memorii la MEC pentru ca să se înțeleagă că acești tineri trebuie să fie recompensați echitabil chiar retroactiv... zbulcium, supărări care puteau fi evitate. În acest moment sunt trei informaticienii internaționali care au fost privați de această bucurie: doi de câte o excursie și unul de două.

Și mai sunt mulți alții... Nici MEC nu poate organiza excursiile olimpicilor astfel încât să nu se suprapună cu nici o olimpiadă internațională sau cu alte activități. Mai sunt și patru informaticienii care au fost privați de un concurs internațional; în 1998 România nu a participat la Balcaniada datorită unei cereri a Greciei. Așadar, cei patru au pierdut o ocazie (unică pentru unii dintre ei) din motive de politică externă. Este normal ca elevii merituoși să fie recompensați și cu excursii de acest gen, dar nu este o tragedie dacă se pierde o astfel de excursie. De obicei, în anul următor se oferă o "excursie în compensație" (eu am beneficiat de una). Totuși, este regretabil faptul că se promit astfel de premii și promisiunile nu sunt respectate.

Avem semne de la MEC că în vara anului 2003 se va rezolva această problemă, dar ea ar fi putut fi evitată.

Este foarte probabil ca evitarea acestei probleme să fi cauzat alte probleme pentru alții. De obicei așa se întâmplă... Faptul că ea va fi rezolvată este, cred eu, încurajator.

Sunt atâtea probleme încât risc să vă plictisesc, dar ele afectează elevii, cei pentru care editați în primul rând această revistă.

Nu ne plictisiți deloc. Aceste probleme există și trebuie discutate. Din păcate nu este în puterea noastră să încercăm să le rezolvăm. Nu putem decât să le semnalăm în paginile revistei. Trebuie totuși să precizez că anumite probleme nu trebuie amplificate sau create acolo unde nu există.

În ceea ce privește respectul pentru profesor el "vine" și din educație. Sunt părinți mulți care-și cresc copiii într-un respect deosebit pentru profesori, conștienți de menirea lor, de dificultatea muncii lor, de rolul lor, dar sunt și mulți părinți care sfidează într-adevăr profesorii și nu-i respectă dând aceeași educație copiilor lor. Aveți posibilitatea, dragi profesori, ca prin prestația dumneavoastră să vă faceți respectați chiar dacă nu există pădure fără uscăciuni.

Părerea mea este că profesorii nu trebuie respectați "din principiu". Într-adevăr, sfidarea profesorilor nu trebuie încurajată de părinți. Există și cazuri în care profesorii nu sunt demni de meseria pe care o practică. Ce părere aveți despre un profesor, membru marcant al comisiei de la olimpiadă, care își ține orele atunci când își aduce aminte că aceasta îi e meserie fiindcă e ocupat cu alte activități "mult mai importante" (după părerea sa)? În plus, la sfârșitul semestrului jumătate dintre elevii săi rămân corigenți pentru a li se demonstra că au nevoie de meditații. Evident, meditațiile trebuie să fie cu profesorul respectiv pentru că altfel vor rămâne din nou corigenți.

Am citit dedicația fiului meu pe fotografia care-l prezenta cu medalia olimpică la gât, dăruită unei profesoare care l-a pregătit acum doi ani. Ea nu denotă deloc lipsă de respect ci dimpotrivă, așa încât vă las pe dumneavoastră să trageți concluzia: **"Spre amintire, doamnei profesoare Rodica Pinte, cea căreia îi datorez o parte din fiecare premiu obținut și din fiecare excursie în străinătate pe care am efectuat-o."** Este însă respectul unui elev pentru profesoara lui și veți găsi mulți elevi stimându-și profesorii, apreciindu-i și străduindu-se să învețe și pentru a nu-și dezamăgi profesorii care-și pun multe speranțe în elevii lor. Este o satisfacție mică, dar cred că viața unui profesor care se dedică elevilor/studentilor săi este împlinită măcar pentru moment în astfel de ocazii.

Datorită faptului că ați dat un nume, mă văd obligat să îmi exprim și eu o părere referitoare la d-na Rodica Pinte. Este unul dintre puținii profesorii pe care îi cunosc care au avut o contribuție importantă (pentru care, din câte știu eu, nu a cerut recompense de tot felul așa cum fac alți profesori mai mult sau mai puțin direct). Ar trebui să fie un model pentru alți profesori. În perioada în care am făcut parte din lotul de informatică am învățat multe de la dânsa și îi datorez și eu "o parte din fiecare premiu obținut și din fiecare excursie în străinătate pe care am efectuat-o".

Urez revistei **GInfo**, realizatorilor și colaboratorilor săi multe succese și o viață cât mai lungă. Este un ajutor extraordinar pentru elevi.

Vă mulțumim pentru urări și pentru scrisoare. Mi-ați dat ocazia să îmi exprim unele opinii care, altfel, cu greu ar fi apărut în paginile revistei. Așteptăm și alte scrisori în care să ne spuneți ce așteptați de la noi.

Avem nevoie de criticile cititorilor pentru ca **GInfo** să devină revista pe care o doriți.

Mihai Scorțaru